

כ א מ"י פ"ב מהל' שנים
הלכות טו טו"ע מ"מ
ק קת ט"ז
כ א ג ד ה ט'
מל' שנים ה' ג מתנ'
ע"פ פ"ב טו"ע מ"מ ט'
פ"ב טו"ע ט'
פ"ב טו"ע ט'

רבינו גרשום

נשעיה עליה אמה מלבר.
שמה מעליה מיסד
אזתה סבד על פני כולה
לאורן הכחל מבחון לצד
חבירו: קפיל ליה. שיבא
חבירו סבד ומקליף אותו
מקום מידע. מיק
הקליף ולא יעיל לו: כל
הני דאמון היינו כבולות
כאן אבא אבא אבא אבא
כחל מני הוצא הוא מאי
חזית מצי' לקבצי' ביה דנפיק
ליה רבא מלבר דלכי גיבל
רוי' להוצא ימיון דלחיה
לחיה דהוצא כינפ' לבר
לאותו בד' של חבירו (שד"ן)
[שריף] ליה טיבא ולא
פ"ב חבירו לגבוו לחו ולא
השלישית) (ולמשד"ן)
דאיכא הירבא (אם) מקבלי
אפ"ה ליה חבירא (מקבלי
[מקבלי] להוצא אבא אבא
ליה ואמר דירי וירך
(רשב"א) [משד"ן] קילופא
מידע דירי: אבי אבא.
מדיע ענין כבולת הוציא אין
לו תקנה לישות שום חסיד
שיכול מלוו של חבירו לא
יבא לרמוחו אלא בשטרא
א"כ יתכבו לו שטר שכולו
רשו וכן לחבירו כל כולם:
ואם עשו מידע שניהם.
כחל בבקשה בנין אותו
שניהם בשותפות וערשין
חזית מבאן ומבאן לחיבתא
שהכותל של שניהם הוא:
ואי עשה חזית לאו לאו
זה. ומכילא דיענין אבא
שניהם הוא דכין דלחיה
אין לו חזקה בו ויתר
מכירו לא יוכל לטעון
דכולו שלו הוא: לא צריכא.
דקדימ' חד ועבדי חזית
פ"ב של חבירי צריך להודיע
אדרי: אבא לו וכי גזת
דמתי לא אתי לאשמועינן
בהא סיפא אלא תקנתא
דמא: בשלמא רישא תנא
דינא ותנא תקנתא. תנא
רובא כנס בתוך אינו דלחיה
על גב דחבירו אינו דלחיה
מיטעט לו באורי אינו יכול
לבעבד ליה היינו דינא אבא
דאיצטריך למינדי דינא תנא
גמי תקנתא אבא סיפא
לא אתי תנא דינא כלל
הוא דקתי' מתני' אבא
ע"פ מידע שניהם בנין
אלו הכולל באמצע: אלו
דינא הוא דמדיעתי' עבדי:
רבינא מאי בהוצא פסקתן
כו. כלומר אפי' סיפא לא
למאן אלא לאוריי תקנתא כלל
למאן אלא לאוריי כותל
דהוצא לאפקוי מדאבי
דאמר ליה ליה תקנתא אלא
בשטרא קמ"ל דבחוית סני
כאל שטרא: מתני' המקיף
כל חבירו בני רוחותיו.
כגון שהיו לו למקף ד'
שדות א' מבאן וא' מבאן
לשטרה של אדם אחד שהיה
באמצעית של אותן שדות
ורצה בעל אותן ד' שדות
לדור שדותיו וגדר את הא'
גדר את הא' ואת הג' ואת
הייתה אשמותה שדות של
הוא הוציא שלא גדר שדה
רביעית אין מחייבין אותה
ליתן חלקים המגיעים באותן
ג' שדות והואל דעיינין אינו
שוממר שדותו שדעיינין אינו
מרות א': ר' יוסי אומר
אם עמד מקיף וגדר שדה
רביעית מגלגלין לו את הכל
לינק ליתן בכל אותן ג'
גדרים של חלקי המבצר

לאפקוי מדאביי. ואזכי סבר דשפיר אית ליה למינדי תקנתא
למאן: **אם** עמד וגדר את הרביעית. ל"ג אם עמד
ניקף דהא לכוונה לשמי דגמרתא קאי אמתקין בד' מושגא בתרא
דקאמר מקיף וניקף איכא צינייהו והא דדייק צפרק ל"ג דצ"ק
דף כ: וס' טעמא דניקף הא מקיף
פטור היינו להוצא לשטח: **דמי קנים**
בוזל. ו"מ מאי שנה משה שאינה
עושה לטעם דהא נטועה חבירו שלח
נדרות אמר רב ושמואל בהשאל (ב"מ
דף קא). שמין לו ודו על התחמונה
ואור"י דשאני הכא דמני א"ל לדידי
קני לי צנטירא צר וזוה ונ"מ דמי
קני צוול יחזי ליה דלכן סהדי דהא
היא מוצאס כ"כ צוול היה גודר בהס:
שניה ושלישית א"א. אומר ר"י
דהיינו טעמא דל"ג לך אדם
שלא היה מסיע לרביעית ע"מ שהיה
גדור מד' רוחותיו ובקונטרס פירש
לפי שכבר ילא מן השלשה מד' א' ונא':
הג"ה וקת' קשה דל"ג גם ברביעית
יאל ונא' ע"ד טפח אחרון ע"כ:
ורבי יוסי סבר אם עמד ניקף
וגדר את הרביעית. א"ע"ג
עד השתא היה מחמיר כדמשמע
לשטח דמגלגלין עליו את
הכל לך לישנא לאו הוי הכי
לשון אם עמד משמע ניקף:^א

במתני'. המקיף את חבירו משלש רוחותיו וגדר את
הראשונה ואת השניה ואת השלישית אין מחייבין אותו רבי יוסי אומר: אם
עמד וגדר את הרביעית מגלגלין עליו את הכל: **גמ'** אמר רב יהודה אמר
שמואל הלכה כר' יוסי דאמר אם עמד וגדר את הרביעית מגלגלין עליו את
הכל דל"ש עמד ניקף ל"ש עמד מקיף איתמר רב הונא אמר הכל לפי מה
שגדר חייא בר רב אמר הכל לפי דמי קנים בכול תנן המקיף את חבירו משלש
רוחותיו וגדר את הראשונה ואת השניה ואת השלישית אין מחייבין אותו ואת
רביעית מחייבין אותו אימא סיפא רבי יוסי אומר אם עמד וגדר את הרביעית
מגלגלין עליו את הכל בשלמא לרב הונא דאמר הכל לפי מה שגדר בה היינו
דאיכא בין ת"ק (ט) ורבי יוסי ת"ק סבר הכל לפי דמי קנים בכול אין ומה שגדר
לא ורבי יוסי סבר הכל לפי מה שגדר אלא לחייא בר רב דאמר הכל לפי דמי
קנים בכול מאי איכא בין ת"ק לר' יוסי אי דמי קנים בכול לא קיהיב ליה מאי
קיהיב ליה אי בעית אימא אגר נמיא איכא בנייהו תנא קמא סבר אגר
נמיא אין דמי קנים בכול לא ורבי יוסי סבר דמי קנים בכול ואי בעית אימא
ראשונה שניה ושלישית איכא בנייהו ת"ק סבר רביעית הוא דיהיב ליה אבל
ראשונה שניה ושלישית לא יהיב ליה ור' יוסי סבר ראשונה שניה ושלישית
נמי יהיב ליה אביעית אימא מקיף וניקף איכא בנייהו דת"ק סובר טעמא
דעמד ניקף (ט) דמגלגלין עליו את הכל אבל עמד מקיף אינו נותן לו אלא דמי
רביעית ורבי יוסי סבר ל"ש ניקף ול"ש מקיף אם עמד וגדר מגלגלין עליו את
הכל לישנא אחרניא מקיף וניקף איכא בנייהו ת"ק סבר אם גדר מקיף את
הרביעית נמי יהיב ליה ורבי יוסי סבר אם עמד ניקף וגדר את הרביעית הוא
דיהיב ליה דגלי דעתיה דניחא ליה אבל אם גדר מקיף לא יהיב ליה מדי
רוניא

עניו אם הכל. לתת חלקו בשלש הראשונות דכין גדר את הכל הפטוח גלי דעתיה דניחא ליה צמאי דגדר חבירה: **גמ'** לפי מה שגדר.
ככל יליאות שהולך בהן הראשון יחזיר לו מחלה: דמי קנים. דלמר ליה לדידי סני לי בגדר קנים וחי אפשי צבואה של גדר אבנים: ה"ג **תנן**
המקיף את חבירו מג' רוחותיו אין מחייבין אותו אם רביעית מחייבין אותו אימא סיפא ר' יוסי אומר כו': וגדר את הראשונה כו' אין מחייבין אותו.
דהא לא אהני ליה מידי שהרי גלי הוא מלך רביעית הא אם גדר עוד מקיף את הרביעית מחייבין אותו דאהני ליה: אימא סיפא רבי יוסי אומר.
בשלמא לרב הונא דלמר הכל דר' יוסי צמא שגדר הוא היינו דליכא בין ת"ק לר' יוסי דת"ק דלא נקט לישנא דהכל סבר דמי קנים צוול הוא דמחייבין
אותו ור' יוסי סבר כו' (ט) דהא ליכא למימר דת"ק דוקא אם גדר מקיף את הרביעית הוא דמחייבין אותו אבל אם גדר ניקף לא דכ"ש הוא השתא
היכא דלא גלי דעתיה דניחא ליה בהיקיפא קא מחייב ליה כ"ש היכא דגלי ולר' יוסי נמי קס"ד השתא דתנא ניקף וה"ה למקף אלא בגלגול דהכל
הוא דפליגי: **אלא נל"ק** דמי קנים נמי לא יחזי ליה אלא מאי יחזי ליה. מאי מחייבין אותו דדייקין ממילתיה: יבז ליה אגר נטירא. דבר מועט
שהיה כריך ליתן לשומר ככל שנה כשהיא צקמותיה: **דסנא קמא סבר.** דמי רביעית יהיב ליה אם גדרה מקיף אבל דמי הראשונות לא יחזי
ליה שכבר ילא מהס זמני צבית דין שהיו שס ימים רבים ולא הועילו לו והא דגרה ניקף לרביעית לא יחזי ליה מידי כדפלי' שכבר ילא ידי
צית דין מהס ולר' יוסי לא שנה גדרה ניקף ולא שנה מקיף מגלגלין עליו (ט) את הכל ככולן דמי קנים: **ואביעית אימא מקיף וניקף איכא בנייהו.**
דתנא קמא אית ליה דרבי יוסי היכא דגדרה ניקף אבל רבי יוסי לית ליה דתנא קמא בגדר מקיף תנא קמא סבר לא שנה ניקף ולא שנה מקיף כי
גדר לרביעית מחייבין אותו דהא תנא קמא צמקף איירי ודייקין ממילתיה אם רביעית מחייבין אותו וכל שכן כשגדרה ניקף דגלי דעתיה:
(ו)

נשעיה צבואה מלבר. יהא טח צבית צמא צבאה הכותל מבחוץ:
ומקפל ליה. (ט) מקפלו: **הואל.** אם עשו מחלה נכריס כילד יעשו:
חזית: **סינופי** (י) ויזיבו לנב. רשאי ההוליס (ט) יבז לרז עשה חבירו
וכשהיה סונף ההוליס כשכילה האחד וימן את חבירו יכנסו מבחוץ:
הג"ה. יריבי כדאמר' לעיל) טפח יתירא
לצני (ט) ארבי תמ"ש. ור"ח פי' מוצא
רשאי הקנים ודפנא (ט) שהוא הקנים
העומדים לחיזוק המילה לחון מתוך
פירושו משמע שהקנים שמעמידין מן
הלד לממוך הכותל וזהו לשון סניפי
ע"כ: **אלא עשאר.** אם עשה האחד
צבא עדים ויחתמו לו ולא (ט) עשהו
עדים יעידו עדים ויחתמו דס"ל קופלל
דטינא מעליה והוא לא ידע: ולא
יעשו. חזית לא לזה ולא לזה והרי
סימן שלא עשה האחד בשלו שאינו
עשאה היה עשה חזית מבחוץ: **ועבדי**
דידי. עשה חזית מבחוץ: **וסקנא**
לרמאי. צממיה וכי מפני דלגת רמאיין
איכפל תנא למימני הא תמני': **וישא.**
דקמי' ועושה חזית מבחוץ לאו תקנתא
משום רמאי הוא דלא לימא צממיה של
שנינו הוא: **סנא דינא.** הואיל ונקעה
לך מנהג לגדור אין יכול לכוף אלא כונס
למוך שלו וצונא וחידי דתנא דינא תנא
תקנתא ועושה חזית משום רמאי אלא
סיפא דינא לא תנא דהא שפיעא דהא
עשו מדעת שניהם תנשע שניהם
וכולה משום תקנתא הוא דמנייה:
ברג'י' המקיף את חבירו משלש
רוחותיו. שקני ג' שדות סביב שדה
חבירו לשלש מצריה וגדר את שלש
ומגלגל שדה של אמצעי זה מקיף משלש
רוחותיו: **אין מחייבין אותו.** לתת כלום
בשטח דהא: **בדקה** מקום שהגהו
שלא לגדור הוא: **תמ"ש** ו"ג
טעמא משום דאמרי לא מהני ליה
מידי שהכל יכולים ליכנס מרות
רביעית אבל אם גדר רביעית מחייבין
אותו כדאמרין בגמ' וא"ע"ג דלמניין
לעיל דסתם צבקה מקום שהגהו שלא
לגדור הוא ה"מ צבקה לזקעה
וכותל גבוה ד' אמות שלח הוא דלא
צעין (ט) מ"ט דליכא חיזוק ראייה אבל
בצביל חיזוק צממות שלא יכנסו לשדה
כריך לגדור גדר שלו עשרה טפחים
המועט מליכנס בהצמות: ה"ג ר' יוסי
אומר אם עמד וגדר את הרביעית
אלא גרסי' ניקף: הג"ה וכן בפירוש
ר"ח ומהו אנוק' מפדשין לה לקמן.
מוס' והכי מוכח בפ"ב דצ"ק וילשון
מוכח דקמי' את עמד ולא קמי' את
גדר מכלל דלאו צבואה דגדר השלש
מיירי. ת' מו' שמ' ע"כ: **מגלגלין**

המקיף את חבירו משלש
רוחותיו. סני' לו לאסון
שנע שדות אלל שדה
שעשען בשלש רוחותיו צ"ק
כ. וגדר. לחוקי את
הראשונה. מקון לשדה
שעשען. לבד מלימות חלומת
שאינו לו טע' לנפח אחרת.
(ט) אין מחייבין אותו.
דמאי אפי' ליה הרי שדה
פטוחה מלך רביעית (ט) א'
לא שנה עמד ניקף. אם
עמד ניקף וגדר את הרביעית
גלי דעתיה דניחא ליה
בחקיפו של לחון ומגלגלין
עליו את הכל לתת את חלקו
בג' מחלות פנימית של
לחון (ט).

המקיף את חבירו משלש
רוחותיו. סני' לו לאסון
שנע שדות אלל שדה
שעשען בשלש רוחותיו צ"ק
כ. וגדר. לחוקי את
הראשונה. מקון לשדה
שעשען. לבד מלימות חלומת
שאינו לו טע' לנפח אחרת.
(ט) אין מחייבין אותו.
דמאי אפי' ליה הרי שדה
פטוחה מלך רביעית (ט) א'
לא שנה עמד ניקף. אם
עמד ניקף וגדר את הרביעית
גלי דעתיה דניחא ליה
בחקיפו של לחון ומגלגלין
עליו את הכל לתת את חלקו
בג' מחלות פנימית של
לחון (ט).

(א) ג' העיין עין קבל ג'
קפולא. (ב) ג' יאל רבי.
(ג) צ"ק כ. (ד) ג' יאל רבי.
רש"י (א) צ"ל פ. (ב).
(א) ק' ו"ג נקט' ו"מ מפישי'
רק ש"ך בגמ' רש"י.
(א) צ"מ: סנייה.

גליון הש"ס

גמרא קילופא טרע יתי.
תמשיך מ"א סונן ג"ב היה
לו הניפא כאן קופלנא לו
שאה הסיף גליון משון
קלפ' ועינ' מ"ש מ"ש חלון
דף מד ע"א ד"ה דלקל:

הגהות הב"ח

(א) גבי דדיה הוא א"ל
ומתן תקנתא למינדי ל"ג ל'ל
היא מני' צבאלנא רש"א:
(ב) גבי ע"ד חלפא פ"ד ח"ק
ל"י יוסי מ"ק פכד דמי קנים
כ"ל וזכית הכל לפי מקום:
(ג) שם דעמד ניקף הוא
דמגלגלין: (ד) רש"י מ"ה
ומקפל ליה מקלפ' סנידי:
(ה) ד"ה גמ' יריבי ו"י
מירא לנמי דמי תמ"ש. ג"ב
ך הוי גרס' בעל גמ' וכן
הוא ג' יעוקף יוסף:
(ו) בא"ד דפנא שדון
הקנים: (ז) ד"ה אלא כ' ו"א
ד"ה ד"ה
ה"ה תמ"ש ו"י דלא צעין
דליכא כ"ל וזכית מ"ט
מקום: (ח) ד"ה דמ"ק פכד
וכי מגלגלין עליו כסנן כ"ל
וזכית את הכל מקום:

מוסף רש"י

המקיף את חבירו משלש
רוחותיו. סני' לו לאסון
שנע שדות אלל שדה
שעשען בשלש רוחותיו צ"ק
כ. וגדר. לחוקי את
הראשונה. מקון לשדה
שעשען. לבד מלימות חלומת
שאינו לו טע' לנפח אחרת.
(ט) אין מחייבין אותו.
דמאי אפי' ליה הרי שדה
פטוחה מלך רביעית (ט) א'
לא שנה עמד ניקף. אם
עמד ניקף וגדר את הרביעית
גלי דעתיה דניחא ליה
בחקיפו של לחון ומגלגלין
עליו את הכל לתת את חלקו
בג' מחלות פנימית של
לחון (ט).

מוסף תוספות

א. ואצ"פ שפכשו הוא
נחנה מהם בצירוף
הרביעית, ולא את דמי
אלא אחרון ק' דינא.
רש"י. ב. אשמשע אם
עמד שאל עמד ענין.
דהיינו ניקף דאי במקיף
הר"ל למינדי ר' יוסי אומר
אם גדר את הרביעית.
רש"י.

רבינו גרשום

בול (ולטעמיה) אי האי
פורתא ולא יחוב ליה דמי
קנים בול מאי יחוב ליה.
לעולם דאמר חייא בר רב
לד' יוסי לא יחוב ליה
אלא דמי קנים בולו והאי
דמקשת מאי איכא בין
תי' לר' יוסי איכא בנייהו
ראשונה שניה ושלישית
דתי' סבר אם עמד מקיף
וגדר את הרביעית מחייבין
ליה לניקף דמי קנים בול
מאותה רביעית אבל מאיך
אחרניא לא יחוב ליה כלל
והי יוסי סבר דראשונה
ושניה ושלישית נמי יחוב

ליה דמי קנים בול: ואביעית אימא מקיף וניקף איכא בנייהו. דתי' סבר אם עמד מקיף נמי וגדר את הרביעית מחייבין ליה
ניקף ליתן דמי קנים בול מאותה רביעית ולא יחזי דמי לטעון ניקף אגא הונא יחוב ונטור לשדה שלי. ר' יוסי אומר אם
עמד ניקף וגדר את הרביעית יחוב ליה ככוליה גדרים דמי קנים בול והואל וזוה עצמו גדר את הרביעית גלי איתעיה ודנא
ליה באינין גדרים. אבל אם עמד מקיף וגדר את הרביעית לא יחוב ליה כלל דמצי למימר אגא הונא מנטר שדה שלי: בגא נטרא
איכא בנייהו. דהאי דקדשי' ליה לעיל לת"ק מאי קיהיב ליה אגר נטירא מאי דהאי ניקף הוי יחוב לשומר שדותו דרשניו לו
צריך דהיינו צביר דמי קנים בול. ור' יוסי סבר מגלגלין עליו את הכל דיהיב דמי קני' ליה קנים בול מכולהו גדרים:

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

ה.

עין משפט
נר מצוה

א ור' יוסי סבר. דוקא גדרה ניקף דגלי דעמיה אכל גדרה מקיף לא: רוינא אקפיה רבינא. ד' שדות היו לרבינא סביבות ארבעות ומנזרו של רוינא וגדרן: סב לו כמה גודלי. כרב הונא אליבא דר' יוסי לאמר הכל לפי מה שגדר דהכי ק"ל כדמוכא לקמן: יומא חד הוה גדר. רוינא היה גודר תמרים מדקל שצדדהו: קיבורא דהיני. אשכול של תמרים של רוינא וצפניו: רמא ביה קלא. גער משל רוינא צאריסיה דרבינא: א"ל רבינא גלית אדעמך שחביצין הדקלן עליך ונימא לך בן צמיתמן: לא יהא אלא עניו בעלמא מי לא צעיס כו'. כלומר לשמן מן העיס: ולאו גברא צעיס לאצלווי. לחושק ולגער בהו ד' וירעס מתרגמי אכלי (הפסלי יח) וכן כל לשון הכרזה בתרגום יתומתן: פייסיה צמה דאפייס. טוב כו' ג) להמפיס כבגר נטירא הואיל ונתרעה לכן: הגה"ה ולי לא דאיננא לך כר' יוסי נו' מכלל דהכי הלכתא. וכן פסק ר"מ. תמ"ז: ארבעה לללא וד' לללא. איני שמעמי ללא רענן עני וללא רענן עשיר וכן אמר לו ארבע כרות זריצין לרענן עני למאכלות ביתו ליום כמו שארצין לעשיר וזה עני הוא זריצין לו השדה לפירסה וכסם שאתה אומר לו הסתלק מעלי צדינא דבר מלרא משום ועשית הישר והטובו כן אני אומר לך עשה ישר וטוב לעני זה ואל תסתלקה ויש לגמגם הדעור קרוי ללא ולא הרענן כדאמר' בעלמא (גריס דף טו: ז) מאי דרגש ערסא ללא ואומר אני רוינא רענן היה (י) ונותן ערות לעבדין לעשות מהן מעלעין למוכרין צדוק וכן אמר לו רב ספרא לרבינא העני זה שכרו מועט שהו

הגהות הב"ה

- (א) ג'לעל ב'ג' (ט) ג'א רבא
- (ב) דבמנ. רש"ל. ג' עין לעמוד
- (ג) (אכלתי למן היממ
- (ד) קול שיל. רש"ל. (ט) י"ל
- (ה) יעס וזה צ"ב כן וכן הוא
- (ו) (דברס ובי"מ קתא).
- (ז) ב"ה ל"ג וליני ק"ה ולי
- (ח) הגיה עד הסדר. רש"ל.
- (ט) ש"ך לעמוד הקודם.
- (ט) (מכלתא מכותות מד).

מוסף תוספות

- א. ולא היה יכול לטלוק וכו'. ויש לו חלק בפירות.
- ב. הרי הוא כאילו הוא שותף עמו בנזק הקרקע (ו). י"ן.
- ג. איבא למידיק מאי בחוקת שולאן נתן. ואי זה מוחזק בו יותר. וי"ל ד'ן.
- ד. חזקה לא.
- ה. נחפיה לאחר מיכן ולא פרי וכו' כיון דאין דין ביה לגלל שחיבתיהו ביה על כך. ט. מארבע אמות ולמעלה ששיר כסס מוספות הלאה.
- ו. דגלי ארעתיא דניחא ליה בהוצאה ולא דמי לזר כחצר חבירו ולא גלי אדתי' אלא בתום. מוס' כ"ק כו'. א"ע"ג דהתם מלה ל' יום וכו' אפי"ה אם אמר פרעתי תוך ל' יום אמר. דכיון שלא קבע ל' יום בפירוש. מוכיח ר' יוחנן ר' ל'.
- ז. רש"ל.

רוינא אקפיה רבינא מארבע רוחותיו א"ל הב לי כמה גודריו לא יהיב ליה הב לי אגר נטירותא לא יהיב ליה יומא חד הוה קא גדר דיקלי אמר ליה לאריסיה זיל שקול מניה קיבורא דאהיני אזל לאתווי רמא ביה קלא א"ל גלית דעתך דמינה ניחא לך לא יהא אלא עיוא בעלמא מי לא בעי נטירותא א"ל עיוא בעלמא (ט) לאו לאכלווי בעיא א"ל ולא גברא בעית דמיכילי לה אתא לקמיה דרבא א"ל זיל פייסיה במאי דאפייס ואי לא דאיננא לך דינא בר"ה אליבא דברי רבינא ורוינא זבן ארעא אמיצרא דרבינא דבר רבינא לסלוקי משום דינא דבר מצרא א"ל רב ספרא בריה דרב ייבא לרבינא אמרי אינשי ארבעה לצלא ארבעה לצלא: מתני' (ב) כותל חצר שנפל מחייבין אותו לבנותו יעד ארבע אמות בחוקת שנתן עד שיביא ראיה שלא נתן ימוד' אמות ולמעלן אין מחייבין אותו יסמך לו כותל אחר אע"פ שלא נתן עליו את התקרה מגלגלין עליו את הכל הבחוקת שלא נתן עד שיביא ראיה שנתן: גמ' אמר ריש לקיש הקובע זמן לחבירו וואמר לו פרעתין בתוך זמני אינו נאמן ולואי שיפרע בזמנו אביו ורבא דאמרן תרוייהו עביד איניש דפרע בגו זימניה זימנין דמתרמו ליה זוזי אמר איזיל איפרעיה בי

הגה"ה כתב בספרים אבל מקיף לא יהיב ליה רביעית. וקשה דמנן דיהיב ליה אפי' דמי רביעית דילמא לא יהיב ליה כלל וכן משמע צ"ל כי"ד הרגל (צ"ק דף כ: ושם ד"ה מעמא) דקאמר טעמא (י) דניקף הא מקיף פטור ש"מ זה נהנה וזה לא חסר פטור ודמי שאני התם דא"ל לדידי סגי לי צנטירא צר זוזא מיהו יש לרות דה"ק לדידי סגי לי צנטירא צר זוזא הלך פטור מלפייע לך' רוחות אכל רביעית יסייע דאון לך ארס שלל יסייע לרביעית שיהיה גודר מארבע רוחותיו: וא"ל לא דאיננא לך ברב הונא אריבא דר' יוסי. קתת היה נראה שלל להפסידו היה אומר כן מללא קאמר ואי לא מגבינא לא צדנא מינך או מחינא לך צסילואה דלא מצע דמא ואע"ג דבלולב הגזול (פסכה דף ל: ושם ד"ה ולדעו) אמר שמואל להנחו דמוציא ססא אשוי צנייכו ואי לא דרשנין לכו כר' טרפון וצבי למימר התם דלהפסידס היה אומר כן הכא נראה דהכי ס"ל כדפירש רש"י ועוד מדקאמר ליה זיל פייסיה במאי דאפייס משמע דמן הידן היה לו יותר אס לא צביל שצבר נתפס: ארבעה בו. לפירוס הקונטרס מקשה ר"מ [הא] אין מרחמים דנין (ט) ועוד דקאמר סבר רבינא לסלוקי משמע טענה רבינא ועוד מה שייך כהן האי מעשה אי משום דאיידי צרבינא ורוינא ליימי נמי מעשה דהמקבל (צ"מ דף קט). רוינא שחלא דרבינא הוה והסך מרי עובדי דשמעתין ליימי נמי התם ועוד ללא הוא עור כדלמרי' (מ"וק דף סו). מאי דרגש ערסא ללא ואומר ר"מ דזבן ארעא אמילרא דרבינא היינו אמילר אותם שדות דאקפיה רבינא מארבע רוחות והיה

רבינו גרשום

הב לי כמה דגדרי. הוציא והוקפת שוך מד' רוחותיה ומשמרתן תן לי לפי חלקיך המידיק מהוצאותי: הב לי דמי קניס בכול. כלומר אם לא תרצה ליתן שיעור גדר טוב תן לי מיהו שיעור דמי קניס בכול: היה קא גדר דיקלא. היה (ולקט) [לקט] דיקלא: א"ל רבנא לאריסיה זיל אייתוי לי קיבורא כגון אשכול פ"ג או ד' תמרים הלוים בקנה א' מאותו דקל: רמא קלא. גער בו באותו אריס שלא יגע בתמרים: דניחא לך. בחיני גדרים גדריו: אלא עיוא בעלמא. כלומר לא לא בעית למעבדי נטירותא מחמת עיני דלא ליפסדו בשוך והשתא לא צריכס פסיקנא לך כרב הונא אליבא דר' יוסי. דאמר הכל כמה שגור: ארבעה לצלא ארבעה לצלא. כלומר דריכי דצריכי לארבע עשירי שהוה (דלא) [צאל] ד' ככרות למותותיו ואשכי ביתו כך צריכין לעבדן עני משל אמר לו כלומר מעשה זה דרב מיצא אינו אלא משום ועשית הישר והטוב וכיון דהוה רוינא עני הוא (אעפ"כ) אינו יכול לחיות בלא שדה (שסא) [נאס] לא יקח עבשיו יפסיד מעותיו ואין לו במה להתפרנס משום הכי לא ונחל לסלוקיה דאין לך ועשית הישר והטוב גדול מזה דחשביך לית למיזבן: פסיקא כותל חצר שבין ב' חצירות שעל מחייבין אותו למעכב שפייסיה לבנות עד ד' אמות משום היזק ראיא והואיל דמחייבין ליה לטויעיה אם טועין הלה לא נתן לי כלום אלא אני לבדי בניתי לי משלי וזה אומר נתייחי הרי הוא בחוקת שנתן עד שיביא ראיה עדים שלא נתן: מד' אמות ולמעלה אין מחייבין אותו. לטייעי לבנותו דהשתא ליבא היזק ראיא: סמך לו זה. שלא נתן אמות ולמעלה ונבנה זה בחלקו כותל חצר גבוה כמו זה שהגביה חבירו משילו שנתכין לבנות שניתן ביחד ושיויה כותל זה שהגביה חבירו אחד מכותל הבית: אע"פ שלא נתן עליו את התקרה. על כותל זה שהגביה חבירו אלא כעין קונדסין ונתן עליהם את התקרה מצד אחד על כותליו אעפ"כ מגלגלין עליו את הכל מה שהוציא זה על אותו גובה יותר על ד' שאע"פ שלא נתן התקרה עליו נהנה הוא פן הכותל (א) והנהגה היא בביתו מחמת אותו כותל: והואיל דמארבע אמות ולמעלה אין

רבינא מנזן נמי רוחות ורוינא מרוח אחת ואף על גב דלאמר בהמקבל (צ"מ דף קח:) הני ארבע צני מלרא דקדים חד מיינין זבן מאי דזבן זבן מ"מ סבר רבינא לסלוקי משום שהיה מנזן מג' דלדידי רוינא רב מרוח אחת א"ל רב ספרא אמרי אינשי ארבעה ללא פירוש לעור גדול כריך ליתן לעבדן ד' זוזי ד' לללא עור קטן כלומר כריך ליתן מן הקטן כמו מן הגדול שיש טורח צקטן כמו בגדול ה"נ מאי טעמא דינא דבר מלרא משום שיהי כל שדומי סמוכין שיוכל לחורשן צבת אחת ולכן הוא מנזן מרוח אחת כמו אחת מג' רוחות וה"ר אצרכס פירש שדות ארעא דזבן רוינא אמילרא דרבינא היינו אמילרא דאותן שדות שהיה רוינא אריס בהן כדלמרי' רוינא שחלא דרבינא הוה וה"ק ליה רב ספרא לרבינא אע"פ שאין לרוינא גנוף הקרקע כלום מכל מקום הואיל שהוה עובדן א' הרי הוא מנזן (י) כמו דלמרי אינשי ארבעה ללא נותנין ד' זוז על העור וכמו כן כריך ליתן לללא לאומן המעבד את העור: מארבע אמות ולמעלה אין מחייבין אותו בו בחוקת שלא נתן. ג. איידי כגון דידעינן דקדס חד וארליה לתצביה והיה מסרהב צדמשמע לישנא אין מחייבין אותו ולכן הוי בחוקת שלא נתן ג' וא"ל להעמיד בשעשה חומי' א: אע"פ שלא נתן (י) תקרה מגלגלין עליו את הכל. אע"ג דזה נהנה וזה לא חסר פטור מ"מ כיון דגלי דעמיה דניחא ליה בהוצאה חיבי' וכן משמע נמי כבי"ד הרגל (צ"ק דף כ: ושם) דקאמר טעמא דניקף הא מקיף פטור ש"מ זה נהנה וזה לא חסר פטור ואפי"ה כשעמד ניקף חייב כן נראה לי אי נמי הכא זה חסר הוא שגורס לו שהגביה הכותל למעלה מד' אמות כדי שלא יהיה לו היזק ראיא צסום ענין ממנו: הקובע זמן לחבירו. אורי' דוקא קובע זמן ואמר פרעתין תוך זמני אינו נאמן. ונראה לי שיש עדים שחייב לו אמר לא הלויית לי כלום או לא קבעת לי סוס זמן ולקמן מיעדי ליה

מחייבין אותו לבנות אם טועין הלה ואמר אני נתייחי והגבהתי יעמו וזהו אמר לא נתת הרי הוא בחוקת שלא נתן עד שיביא ראיה שנתן: הקובע זמן לחבירו. לפרוע לו את חובו: (ה) נראה דל"ה וההיא היא מתמם שהיא דר צנינו ע"י אותו כותל

